

Caracterizarea personajului Taranimea din opera Rascoala scrisa de Liviu Rebreanu-prima parte

Personaj colectiv secundar, dinamic, unidimensional, reprezentativ.

Modalitati de caracterizare:

– caracterizare directa: schite de portrete facute de narator sau de alte personaje; elemente de autocaracterizare;

- caracterizare indirecta: prin actiuni, simtiri si ganduri; prin mediul in care traieste; prin comentariul naratorial.

Constiinta colectiva a taranilor din Amara se cristalizeaza treptat, prin acumulari succesive de evenimente.

Taranimea insetata de pamant reprezinta personajul colectiv din romanul Rascoala. Ea este caracterizata ca un tot unitar inca de la inceputul cartii de catre arendasul Rogojinaru: taranul roman "e numai rau si prost, si lenes". Celelalte personaje vin doar sa nuanteze aceasta descriere. Astfel, pentru Simion Modreanu sau Grigore Iuga, taranul e talpa tarii, care ar trebui sa se bucure de unele drepturi. Dimpotriva, pentru Miron Iuga, boierul din Amara, taranul e numai o unealta agricola, careia ii trebuie un stapan autoritar, iar pentru Nadina taranul este o fiinta primitiva. Dorinta primordiala de pamant, ce anima spiritul multimei, este evidentiata in tot cuprinsul romanului: "Taranul vrea pamant. Scurt.

El atata stie si asta il doare" - afirma avocatul Baloleanu. Consubstantialitatea cu pamantul e calitatea determinanta a taranului lui Rebreanu. Mana lui Petre Petre, un taran de pe mosia boierului Miron Iuga, e "grea si aspra si reavana ca pamantul" - spune naratorul. Obsesia comuna pentru pamant apropie sufletele celor multi si creeaza o constiinta unica, ce actioneaza intr-un singur sens: posesia asupra pamantului.

Constiinta colectiva a taranilor din Amara se cristalizeaza insa treptat, prin acumulari succesive de fapte, ce starnesc agitatie multimei: Serafim Mogos e brutalizat de jandarmi pentru un furt inventat; Nadina intentioneaza sa vanda mosia Babaroaga, pe care taranii o ravneau; Aristide, fiul arendasului Platamonu, o batjocoreste pe fata lui Chirila Paun; invatatorul Dragos e arestat; soferul Nadinei il urecheaza pe fiul lui Pavel Tunsu.

In aceasta atmosfera tensionata e lansata vestea aparitiei misterioase a "vestitorilor" rascoalei, a calaretilor pe cai albi, care sfatuiesc taranii sa imparta pamanturile. Ei nu sunt decat proiectia mitica din sufletul taranimii a instinctului de proprietate asupra pamantului, care va cauza izbucnirea violenta din timpul rascoalei. Simptomele acestei violente se vadesc in cuvintele si in gesturile taranilor: Trifon Guju bate coasa "ca sa fie bine batuta", iar Marin Stan isi loveste boii, ocarandu-i cu vorbele: "Sa nu fii boier ca te-a luat dracul!".